

РЕШЕНИЕ

№ 7252

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7103** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на Д. Г. А. от [населено място], чрез адв. Т., срещу заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-015 от 20.03.2025 г. на директора на ДСП - Л., с която на основание чл. 33 ППЗЗД във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЗДет. е наредено Г. Д. А. да бъде настанена в приемно семейство със заповед № 05-РДСП-0010/05.06.2024 г. на директора на РДСП – В., и живуща на територията на [населено място].

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Сочи се, че Г. е изведена принудително от апартамента в ЦВН „Св. Д.“, където пребивава заедно с братята и сестрите си. Твърди се, че жалбоподателката е неграмотна и не е разбрала какви документи са й дадени за подпис. Сочи се, че в заповедта липсват мотиви за причините за принудителното отнемане на детето, както и че няма данни за предходни социални доклади, в които да са установени затруднения на майката в отглеждането на детето, а заповедта е издадена въз основа на доклад, съставен един ден след принудителното отнемане на детето. Поддържа се, че в резултат на мярката е отнето правото на жалбоподателката да общува с детето и да поддържа емоционална връзка с него. Твърди се, че е допусната незаконосъобразна принудителна раздяла между майката и детето, което е настанено на 240 км от С., което я лишава от всякаква възможност да осъществя с него лични контакти. Искането към съда е да се отмени процесната заповед и прекрати настаняването на Г. Д. А. в социална услуга - ППС на Н. Л. С., [населено място].

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ -Л., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. В писмен отговор от 05.08.2025 г. излага съображения за законосъобразността на заповедта, като посочва, че в периода 23.01.2025 г. -11.03.2025 г. социални работници от дирекцията четири пъти са посещавали ЦВН, при което са констатирани изключително занижена хигиена в жилището, системно оставяне на децата без надзор, заключени в стаята, с въшки и подстригани по унизителен начин. Посочва се в отговора, че при посещението майката е била полугола, заедно с 6-те си деца, и с неизвестен мъж, който не е биологичен баща на децата, а стаята е била мръсна, разхвърляна и с фасове от цигари на пода. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, ответникът поддържа, че децата са изложени на сериозен риск, тъй като майката не притежава родителски капацитет.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, не се представлява.

След като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа подаден сигнал на 21.01.2025 г. от директора на ЦВН „Св. Д.“ – С. до директора на ДСП - Л., в който се посочва, че на 08.01.2025 г. четири от децата са били оставени сами, след като майка им Д. Г. А. е заминала с 2 от децата с екип на спешна помощ. Посочено е в сигнала, че в стаята е имало пусната печка с открити реотани, както и че на 23.01.2025 г., 05.02.2025 г. и 25.02.2025 г. служители от ДСП - Л. са посетили адреса, като са установили, че децата продължават да се оставят сами в жилището. На 06.03.2025 г. директорът на ЦВН „Св. Д.“ е уведомил директора на ДСП – Л., че майката на децата е била задържана на 04.03.2025 г. за 24 ч. в ОЗ РУ на МВР, както и че за периода на настаняване от 2020 г. до 2025 г са подадени 3 сигнала за безотговорно отношение на майката и лицето, с което съжителства на семейни начала, включващо липса на родителски контрол, арогантен речник, емоционална нестабилност и злоупотреба с алкохол. Служителите на ДСП - Л. на 11.03.2025 г. са направили четвърто посещение, при което майката е била предупредена, че ще се предприемат действия за извеждане на децата от семейството, тъй като тя отказва да съдейства, да подобри поведението си и да се грижи за децата.

На основание установените по-горе факти е изготвен социален доклад изх. № СЛ/Д-С-ЛЮ/968-001 от 20.03.2025 г., според който детето Г. е силно negliжирано, отглежда се в изключително лоши битови условия, въпреки оказаното съдействие от общинската администрация и осигурената финансова подкрепа от фондация. Видно от направените констатации в доклада, детето което е на 3 години не е имунизирано, не посещава детско заведение и не може да определи отношението си към близките и заобикалящата го среда. Според доклада майката не осъзнава ролята на родител, въпреки консултациите в продължение на 2 месеца. Посочва се в доклада, че детето се отглежда при неблагоприятни битови и социални условия, като майката не извява желание за ползване на социална услуга в общността. След направен анализ на горните факти в заключение се приема, че е налице риск за живота и здравето на детето, и е предложено взимане на мярка за закрила по чл. 26 ЗЗДет.

Направено е проучване за свободни места в професионални приемни семейства, като такава е установена на територията на [населено място] за четири от децата, вкл. и за Г.. Изготвен е план за действие с цел качествена грижа за детето и задоволяване на потребностите му за срок от 1 година, гарантиране на здравните и емоционалните му потребности в периода на настаняване.

Издадена е заповед №ЗД/Д-С-ЛЮ-015/20.03.2025 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л. към Агенцията за социално подпомагане, с която на основание чл. 25, ал.1, т. 3, чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет., е наредено малолетната Г. Д. А. да бъде настанена в ППС на Н. Л. С. – утвърден приемен родител на територията на [населено място].

Не се спори между страните, че децата са изведени от семейството на 21.03.2025 г. и са предадени на ППС във В..

По делото е представено решение № 464 от 08.09.2025 г. по гр. д. № 956/ 2025 г. по описа на районен съд В., с което е потвърдено настаняването на детето Г. Д. А. в ППС на Н. Л. С. за срок от 1 год., считано от датата на процесната заповед – 20.03.2025 г., като видно от удостоверение от деловодителя на състава от 06.11.2025 г., решението не е влязло в сила.

При тази фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация по чл. 27а, ал. 1 ЗЗДет. и срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт. Въпросът за срочността на жалбата е разрешен с определение № 10364/27.10.2025 г. на VI-то отделение на Върховния административен съд.

По същество същата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 27, ал. 1 ЗЗДет. при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити съгласно чл. 59, ал. 2 АПК. Противно на твърденията в жалбата заповедта е мотивирана, доколкото фактически основания за издаване на акта се съдържат както в констативната част на акта, така и в представения към административната преписка социален доклад.

При издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, както и материалния закон.

Видно от доказателствата по делото взетата спрямо детето мярка за закрила по чл. 27, ал. 1 ЗЗДет. - настаняване в приемно семейство е обоснована от установеното в резултат на посещенията на служителите на ДСП -Л. зачестили случаи на оставяне на детето без надзор, липса на грижа за него, negliжиране на здравните, образователните и емоционалните му потребности, създаване на съмнителни нравствени възприятия и ценности. Установява се по делото, че мярката е предприета поради изчерпаните възможности за оставане на детето в домашна и семейна среда и възможности за прилагане на мерки за закрила на детето в семейна среда. Видно от социалния доклад майката и соченият за биологичен баща на детето не са реагирали на предоставената им подкрепа и са отказали съдействие, в резултата на което в отглеждането на децата не се е променило. Установената в случая трайната невъзможност на майката да се грижи за детето правилно е възприета от ответника като основание по чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЗДет. за издаване на процесната заповед. Констатациите в социалния доклад не са опровергани от жалбоподателката, като неоснователно е възражението, че социалният доклад е издаден след заповедта, тъй като са налице 2 доклада – единият от 20.03.2025 г., а другият от 21.03.2025 г. за приключване на случая.

Не се споделят и доводите за отнето право на жалбоподателката да общува с детето си и да поддържа емоционална връзка с него, доколкото няма данни по делото майката да е направила опит дори да осъществи контакт по телефон с детето, както и да е проявила интерес към социална услуга в общността с цел бъдеща реинтеграция на детето.

Предвид горното съдът намира, че с процесната заповед се осигурява интересът на детето, тъй като с настаняването на детето в приемно семейство се създава възможност да се удовлетворяват нуждите му - физически и емоционални, да получи качествена грижа, която да създаде у него усещане за стойност и значимост.

Целта на взетата мярка за закрила на детето е като краен резултат да се осигурят условия за нормално развитие на детето в подходяща среда, което в случая е сторено. Ето защо съдът намира, че предприетата мярка е в съответствие с "най-добър интерес на детето", тъй като е налице трайна невъзможност на майката да се грижи за детето не само поради лошите битови и хигиенни условия при които се отглежда, но и поради липсата на родителски капацитет.

При тези данни съдът счита, че спрямо детето Г. Д. А. законосъобразно е предприета мярка за закрила настаняване в професионално приемно семейство, поради което жалбата срещу заповед № 05-РДСП-0010/05.06.2024 г. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. А. срещу заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-015 от 20.03.2025 г. на директора на ДСП - Л..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: